

Arrest

nr. 72 147 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Novyye Atagi, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U verklaarde dat u van november 1993 tot eind december 1994 als burger werkzaam was op de militaire basis van Boronovskaya te Grozny, Tsjetsjenië. Als burgerpersoneelslid werd u ook verplicht tot het dragen van een militair uniform. Na het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog werd de basis gesloten en werd u werkloos. Op 12 maart 2006 werd u thuis meegenomen door mannen in een militair uniform. U weet niet tot welke overheidsinstantie deze personen behoorden. U werd meegenomen naar een voor u onbekende plaats, waar u drie dagen werd vastgehouden. Na die drie dagen werd u weggebracht naar een plaats, waar u werd vrijgelaten en aan uw vader overhandigd. Uw vader betaalde voor uw vrijlating 5000 Dollar. U was

zwaar verwond en gedurende een tijd werd u thuis verzorgd. U was pas in mei 2006 van uw verwondingen hersteld. Begin mei 2006 verliet u Tsjetsjenië. U reisde via Nazran en kwam in België aan op 12 mei 2006, waar u diezelfde dag asiel aanvraagde. Het Commissariaat-generaal nam op 23 juni 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Uw asielaanvraag werd onaannemelijk bevonden omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen aangaande uw recent verblijf in Tsjetsjenië en de feiten waarvan u er slachtoffer zou zijn geweest. Zo verklaarde u afkomstig te zijn uit Novyye Atagi, waar u reeds 45 jaar effectief woonachtig zou zijn geweest. Om uw afkomst te verifiëren, werd u gevraagd naar de namen van de administratiehoofden van Novyye Atagi te beginnen met de meest recente en zo terugkerend in de tijd. U verklaarde dat de hoofden van administratie en de dorpschoude de dezelfde functie hadden. De door u opgegeven namen van de dorpschoude of hoofden van administratie kwamen echter niet overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Zo kende u de naam van de dorpschoude die Novyye Atagi de laatste tien jaar bestuurd hadden niet. Verder stelde u dat de religieuze leider Nasruddin in 2003 vermoord werd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het dossier werd toegevoegd, bleek echter dat Nasruddin al in mei 2001 werd vermoord en niet in 2003, zoals u had verklaard. Verder verklaarde u dat Novyye Atagi gedurende de Tweede Tsjetsjeense oorlog niet gebombardeerd werd, er geen raketaanvallen waren geweest en dat er niet geschoten werd in Novyye Atagi. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, bleek dat Novyye Atagi tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog wel degelijk het strijdtonel van beschietingen en bombardementen is geweest. Omwille van bovenstaande vaststellingen werd er geen geloof gehecht aan uw beweringen als zou u tot mei 2006 altijd verbleven hebben in Novyye Atagi, de plaats die u op 7 mei 2006 vervolgens zou zijn ontvlucht omwille van de problemen die u er in maart 2006 heeft gekend. Uw beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de Raad van State werd bij arrest verworpen op 25/05/2010. U verliet het land echter niet en vroeg opnieuw asiel aan op 12/07/2010. U verklaarde nog steeds gezocht te worden omwille van de problemen die u in 2006 had gehad in Tsjetsjenië. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een geboorteakte neer die door uw broer, I. A. (...) (O.V. 4.886.829) uit Tsjetsjenië werd meegebracht alsook uw rijbewijs.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 08/09/2010, p. 12 en 15). Zo zou u nog steeds geviseerd worden omdat u destijds, tussen 1993 en 1994, als burger op een militaire basis in Grozny hebt gewerkt. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag reeds bedrieglijk werd bevonden. Er moet tevens worden vastgesteld dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivering van de beslissing die ik op 23 juni 2006 in het kader van uw eerste asielaanvraag ten aanzien van u nam en waarvan het beroep dat u hiertegen indiende door de Raad van State bij arrest van 25 mei 2010 werd verworpen, niet kunnen herstellen.

Zo legde u een duplicaat van uw geboorteakte neer als bewijs van het feit dat u uw hele leven in Novyye Atagi hebt gewoond. Dit duplicaat werd door uw broer, I. A. (...) (O.V. 4.886.829), in Tsjetsjenië afgehaald (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 08/09/2010, p. 10-11). Op dit duplicaat van uw geboorteakte staat de plaats Novyye Atagi echter nergens vermeld. Als geboorteplaats wordt namelijk de stad Grozny vermeld en het duplicaat werd uitgereikt door de ROVD van het Zavadskey

district van de stad Grozny (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 08/09/2010, p. 11). Het duplicaat van uw geboorteakte stelt bijgevolg dat u in Grozny geboren bent en dit document ook daar werd uitgereikt, maar vermeldt niets over het feit dat u, volgens uw verklaringen, altijd in Novyye Atagi hebt verbleven. Derhalve is dit duplicaat niet bij machte de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen. In dit kader kan trouwens nog vermeld worden dat dit duplicaat reeds op 26 januari 1976 werd uitgereikt en u het redelijkerwijze al bij uw eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen, wat u naliet te doen.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u nu pas melding maakt van het feit dat u broers en zussen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2010, p. 6). Tijdens uw eerste asielaanvraag heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers verklaard dat u geen broers en geen zussen had (zie gehoorverslag DVZ 1e AA, nr. 32). Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, argumenteerde u dat u dacht dat men toen vroeg of u broers of zussen in België had en u op dat moment nog niet wist dat uw broer I. (...) in België verbleef (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2010, p. 6). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat men bij de DVZ op dat moment vroeg of u broers of zussen had zonder de melding of ze al dan niet in België verbleven, repliceerde u dat u de vraag waarschijnlijk niet goed gehoord had en u het wel zou vermeld hebben dat uw broer in België was als u het toen geweten had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2010, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk daar het verslag van uw interview bij de DVZ u na afloop in het Russisch werd voorgelezen en u zich hiermee akkoord verklaarde (zie gehoorverslag DVZ 1e AA, p. 16). Bovendien vermeldde u in de bijlage bij het dringend beroepsschrift dat u indiende tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag onder de rubriek "Samenstelling van de familie" evenmin dat u broers en/of zussen had. U vulde enkel de namen van uw ouders in en schreef niets onder "Broeders en zusters".

Wat uw rijbewijs ten slotte betreft, moet allereerst vastgesteld worden dat u dit document reeds bij uw eerste asielaanvraag voorlegde. Voorts kan opgemerkt worden dat op uw rijbewijs inderdaad Novyye Atagi als woonplaats staat vermeld. Dit is echter geen feitelijk bewijs dat u daar tot 10 maart 2006, de uitreikingsdatum van dit document, ook daadwerkelijk verbleven hebt. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een officieel document uw officiële verblijfplaats, dit is uw registratieadres, vermeldt.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Russisch binnenlands paspoort, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat uw binnenlands Russisch paspoort werd afgenomen toen u gearresteerd werd op 10 of 12 maart 2006 (CGVS, p. 11 en 12). Aangezien reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw binnenlands Russisch paspoort u toen zou zijn afgenomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo informatie over een eventuele registratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u in Sint-Petersburg studeerde, dat uw oom er woont en er als advocaat werkt) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 11), verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht, nu verwerende partij zich volgens haar beperkt tot standaardclausules en vage algemeenheden. In een tweede middel werpt verzoekende partij de schending op van de redelijke termijn, zoals bepaald in artikel 6 EVRM. In een derde en laatste middel, aangaande de “*situatie in het thuisland*” wordt door verzoekende partij opgeworpen dat haar gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Omwille van hun onderlinge verwevenheid is de Raad van oordeel dat deze middelen samen dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Volgens verzoekende partij bestaat er geen twijfel over dat de redelijke termijn waarbinnen ieder het recht heeft om zijn rechtszaak behandeld te zien, *in casu* ruimschoots overschreden werd. Verzoekende partij zet uiteen dat zij op 12 mei 2006 asiel aanvraag en dat zij op 28 juli 2006 beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing. Vervolgens werd dit beroep pas op 25 mei 2010 door de Raad van State verworpen. Vervolgens vroeg verzoekende partij opnieuw asiel aan op 12 juli 2010, waarna de commissaris-generaal uiteindelijk pas op 26 september 2011 opnieuw een weigeringsbeslissing nam. Verzoekende partij stipt aan dat haar tweede asielaanvraag, die zij op 12 juli 2010 indiende, enkel werd gestaafd door middel van haar geboorteakte en haar rijbewijs. Rekening gehouden met het feit dat de zaak weinig complex was, is het volgens haar dan ook onverantwoord om meer dan een jaar te wachten met het nemen van de tweede weigeringsbeslissing. De commissaris-generaal gaat hier ontegensprekelijk in de fout, zo stelt verzoekende partij. Het is volgens haar beleidsmatig onverantwoord om asielzoekers zo lang in het ongewisse te laten, daar zij ondertussen een sociaal leven heeft opgebouwd in België en elke voeling met het thuisland heeft verloren. Verzoekende partij wenst in haar verzoekschrift tevens te onderlijnen dat de lange behandelingsduur van haar asielaanvragen te wijten is aan nalatigheid vanwege het wetgevend apparaat, dat al sedert jaren belooft om de lange duur van de asielprocedure aan te pakken, hetgeen nog niet is gebeurd. Verzoekende partij besluit dat, aangezien de redelijke termijn waarbinnen haar asielaanvragen hadden moeten worden behandeld ruimschoots overschreden is, haar de hoedanigheid van vluchteling, minstens het subsidiair beschermingsstatuut, dient te worden toegekend.

2.2.5.2. De Raad wijst er nogmaals op dat de redelijke termijn zoals vervat in artikel 6 EVRM, niet van toepassing is op asielzaken, zoals reeds werd uiteengezet onder punt 2.2.2.

Verder stelt de Raad vast dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing/het arrest van de Raad van State in het kader van de eerste asielaanvraag eerder had moeten genomen worden, aangezien zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweerdte vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.2.6.1. Verzoekende partij benadrukt dat, indien zij terug dient te keren naar Tsjetsjenië, haar leven in gevaar is of dat zij minstens zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoekende partij herhaalt dat zij op 12 maart 2006 thuis werd meegenomen door mannen in militair uniform, waarna zij drie dagen werd vastgehouden en onmenselijk werd behandeld, dat zij na drie dagen van vernedering en foltering werd vrijgelaten, nadat haar vader voor deze vrijlating 5000 dollar had betaald en dat zij toen ernstig gewond was. Verzoekende partij herhaalt tevens dat zij nog steeds wordt gezocht. Ter staving van deze bewering voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de kopieën van twee oproepingsbrieven toe (bijlage 4). Tevens brengt zij een "*bewijs van herkomst*" bij vanwege de Waynagsche Vereniging Tsjetsjenië in Brussel (bijlage bij het verzoekschrift, 1 c).

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen aangaande haar recent verblijf in Tsjetsjenië en de feiten waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest. Deze beslissing werd bevestigd door de commissaris-generaal op 23 juni 2006 (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 8: bevestigende beslissing van weigering van verblijf) waartegen het beroep bij de Raad van State werd verworpen. De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten

worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Waar verzoekende partij een uiterst summiere herhaling geeft van het door haar initieel voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

De motivering van verwerende partij betreffende de bijgebrachte geboorteakte en rijbewijs wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Het louter opnieuw bijbrengen van deze stukken als bijlage bij het verzoekschrift doet evenmin enige afbreuk aan het in de bestreden beslissing desbetreffend gestelde.

Betreffende de als bijlage vier aan het verzoekschrift gevoegde convocaties stelt de Raad vast dat deze stukken fotokopieën betreffen en hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Met betrekking tot het document dat als bijlage 1c aan het verzoekschrift is gevoegd en dat in de inventaris wordt aangeduid als een *“bewijs van herkomst”* merkt de Raad op dat dit stuk (vermoedelijk) is opgesteld in het Russisch en dus niet is gesteld in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

De Raad merkt tenslotte nog op dat, rekening gehouden met de uiterst omstandige motivering die verwerende partij in haar beslissing uiteenzet, verzoekende partij bezwaarlijk kan volhouden dat verwerende partij zich in haar beslissing beperkt tot standaardclausules en vage algemeenheden. Verwerende partij heeft immers alle door verzoekende partij bijgebrachte stukken ter staving van haar vluchtrelaas uitgebreid besproken, waarna verwerende partij tot het besluit is gekomen dat aangaande documenten de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet vermogen te herstellen. De geuite kritiek op de motiveringswijze van verwerende partij is bijgevolg onterecht.

2.2.7. Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig*

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT